

Robert Steuckers je jedním z předních myslitelů Nové pravice, jehož články vyšly v renomovaných periodicích, jako například The Scorpion, Orientation, Vouloir a Nouvelles de Synergies européennes.

Roberta Steuckerse zpovídal nad zajímavými otázkami jako např. geopolitikou, politickou filosofií, budoucností Evropy a konzervatismem Troy Southgate.

Kdy a z jakého důvodu jste se rozhodl vstoupit do politiky?

Nikdy jsem v podstatě nebyl součástí politické scény, neboť jsem nikdy nebyl členem politické strany, nicméně jsem občanem se zájmem o otázky politického rázu, avšak samozřejmě ne v obvyklém povrchním a triviálním smyslu slova, nemám sebemenšího zájmu stát se kandidátem, zastupitelem magistrátu anebo členem parlamentu. Politika pro mě především znamená udržování návaznosti, chcete-li tradic. Tradice jsou však zakotveny v aktuální historii jednotlivé lidské pospolitosti.

Začal jsem číst historické a politické knihy ve čtrnácti letech, což mě vedlo k odmítnutí zavedených ideologií a pseudohodnot. Od patnácti jsem si s pomocí profesora dějepisu na gymnáziu, jisteho pana Kenoffa, uvědomil, že lidé by měli chápat hlavní historické trendy s použitím určitých klíčů a vždy používat historické atlasy (od té doby jsem je začal sbírat), aby v kostce porozuměli hlavním silám utvářejícím obraz světového dění ve správném časovém úseku. Mapy jsou velmi důležité pro politiky na nejvyšší úrovni, například pro diplomaty. Základní idea, již jsem v tomto mladém věku pojal je, že všechny ideologie, myšlenkové konstrukce či bezobsažné fráze, jež se snaží zbavit minulosti a zničit pouto lidí k jejich vlastní historii, jsou od základu špatné. V důsledku toho by se všechny politické aktivity měly zaměřit na zachování a upevňování historické a politické kontinuity, a to i za situace, kdy je nezbytné se uchýlit k plánované aktivní činnosti v budoucnu, často potřebné k záchraně komunity před pouhým sterilním opakováním zastaralých zvyků.

Obsahy mnohých ideologií západního světa, včetně různých vyjádření tzv. ultrapravice byly podle mého názoru umělé, stejně jako komunismus byl pouhou abstrakcí v porovnání s celou ruskou historií na Východě, rovněž tak abstrakcí smazávající opravdové historické vzorce chování národů východní Evropy spadajících pod sovětskou vládu po roce 1945. Přerušení kontinuit anebo opakování mrtvých „forem“ vede k politicko-ideologickému zmatení, jehož jsme dnes svědky, kdy konzervativci nejsou nadále konzervativci, socialisté socialisty, atd.

Základní politické myšlenky jsou podle mého názoru lépe reprezentovány „Řády“ než politickými stranami. Řády poskytují trvale svym členům vzdělání a kladou důraz rozsah vědomostí. Odmítají bezvýznamné ambice politiků. Jako příklad takových Řádů můžeme uvést evropské rytířské řády ve středověku nebo renesanci, pojem fatwy v perském islámském světě, rovněž jako i pozdější experimenty včetně těch z 20. století (Legie archanděla Michaela v Rumusku, Verdinaso ve Vlámku, atd.)

Vysvětlete prosím, co míníte pojmem „konzervativní revoluce“ a poskytněte nám

náčrt jejích hlavních tezí.

Výraz „konzervativní revoluce“ je v Evropě užíván především ve smyslu, jež definoval Armin Mohler ve své slavné knize „Konzervativní revoluce v Německu 1918-1932“. Mohler vyjmenoval dlouhý seznam autorů odmítajících pseudohodnoty roku 1789 (zavržené Edmundem Burkem coby „bezobsažné fráze“), vyzvedl roli Germánů ve vývoji evropského myšlení, přičemž byl ovlivněn Nietzsche. Mohler se však například vyhnul čistě náboženským „konzervativcům“, ať již z katolického či protestantského spektra. Hlavní „ochrannou známku“ konzervativní revoluce je nelineární pohled na historii, který však nepřebírá slepě cyklickou vizi tradicionalismu. Inspirován Nietzsche, Moehler věří v sférickou koncepci historie. Co to znamená? Znamená to, že historie není ani prostým opakováním stejných vzorců v pravidelných intervalech, ani přímou cestou vedoucí ke štěstí-koncem historie, rájem na Zemi, atd., nýbrž kružnicí, jež se může rozbíhat (nebo být posunována) mnoha různými směry na základě impulsů od silných a charismatických osobností. Takovéto charismatické osoby otáčejí kolem historie specifickým směrem, cestami, které nebyly předvídaný žádnou formou Prozřetelnosti. Mohler v tomto smyslu nikdy nevěřil v univerzalistická politická pravidla či doktríny, vždy pouze v jednotlivé a osobité trendy. Stejně jako Jünger chce bojovat proti všemu s nálepkou „všeobecnosti“ a podporovat vše „jednotlivé“. Mohler navíc vyjádřil svou vizi dynamických specifičností poněkud nejednoznačným termínem „nominalismus“. „Nominalismus“ bylo pro něho slovo nejlépe vyjadřující vůli silných osobností prosekát pro sebe a své následovníky původní, nikdy nepoužívanou cestu skrze džungli bytí. *(srovnej s „chůzí lesem“ Ernsta Jüngera – „Dnes už se nedá pro Německo pracovat ve skupinách. Jsme každý jako lesní chodec, který se mačetou prosekává skrz houští a doufá, že tam někde na druhé straně dělá někdo to samé.“ – pozn. překl.)*

Hlavními osobnostmi hnutí byli Oswald Spengler, Arthur Moehler van den Bruck, Ernst Jünger (a jeho bratr Friedrich-Georg). K tomuto triumvirátu můžeme též přidat Ludwiga Klagese a Ernsta Niekische. Carl Schmitt, jako katolický právník a konstitucionalista, reprezentuje další důležitý aspekt takzvané „konzervativní revoluce“.

Spengler je autorem brilantního díla o světových civilizacích, jež inspirovalo britského filozofa Arnolda Toynbeeho. Spengler mluví o Evropě jako o „faustovské civilizaci“, nejlépe vyjádřitelné gotickými katedrálami, kontrastem světla a barev ve skleněných mozaikách, bouřným nebem s bílými a šedými oblaky ve většině holandských, anglických a německých maleb. Tato civilizace je touhou lidské duše po světle a sebeodevzdání. Další důležitou Spenglerovou ideou je „pseudomorfoza“; civilizace nikdy kompletně nezmezí po svém rozpadu či násilném dobytí. Její aspekty přejdou do civilizace nové, jež převzala nástupnictví, a stočí ji směrem k původní cestě.

Moeller van den Bruck byl prvním německým překladatelem Dostojevského. Byl hluboce ovlivněn Dostojevského deníkem obsahujícím některé ostré odsudky Západu. V německé situaci roku 1918 Moeller van den Bruck na základě Dostojevského argumentu obhajoval německo-ruskou alianci proti Západu. Jak mohl vážený německý gentleman, nesmírných uměleckých kvalit, horovat ve prospěch aliance s bolševiky? Jeho argumenty byly následující:

v diplomatické tradici 19. století bylo Rusko považováno za ochranný štít reakce proti všem opětovným náporům Francouzské revoluce, revolučním myšlenkám a náladám. Dostojevský, coby bývalý ruský revolucionář, jenž později připustil, že jeho revoluční názory byly špatné a pouhé bezobsažné fráze, pojal více či méně myšlenku, že ruskou misí ve světě je smazat jakékoli stopy idejí z roku 1789. Říjnová revoluce r. 1917 byla podle Moellera van den Brucka pouhou změnou ideologického hávu, přičemž Rusko samotné i přes své bolševické směřování zůstalo protipólem západního liberálního myšlení. Proto by se mělo poražené Německo přidružit k této pevnosti antirevolucionářství, aby se postavilo Západu, který byl v očích Moellera van den Brucka inkarnací liberalismu, coby konečné choroby lidstva. Po několika dekádách liberalismu lid nevyhnutelně vstoupí do poslední fáze úpadku.

Cesta kterou prošel Ernst Jünger je každému dostatečně známa. Začínal jako zapálený a odvážný voják v 1.světové válce opouštějící příkopy beze zbraně, pouze s ručním granátem pod paží, neseném elegantně jako hůlka typického britského oficíra. Pro Jüngeru byla 1.světová válka koncem malicherného buržoazního světa 19.století a Belle Époque, kdy každý musel být tím, "kým být měl", tj. chovat se podle vyřčených vzorů načrtnutých učiteli a knězi, přesně jako se dnes my musíme řídit samovyřčenými pravidly „politické korektnosti“. V "ocelové bouři" si voják uvědomí vlastní nicotnost, své křehké biologické bytí, ale jeho úsudek by neměl směřovat k nemístnému pesimismu, strachu a beznaději. Poté, co si prošli nejkrutějším osudem v zákopech a burácením dělostřelby otřásající celou zemí, přeměňující vše na „elementární“, znají pěšáci krutý lidský osud na povrchu této planety lépe než kdokoli jiný. Veškerou umělost civilizovaného měšťáckého života považují za pouhý klam. Po válce se Ernst Jünger a jeho bratr Friedrich-Georg stali nejlepšími národně-revolučními novináři a spisovateli. Ernst se vyvinul ve svého druhu cynického, jemného, ironického a vyrovnaného pozorovatele humanity a životních událostí. Během kobercového náletu na jedno z pařížských předměstí, v němž během 2.světové války továrny vyráběly válečný materiál pro německou armádu, byl Jünger zděšen nepřírozně rovnou vzdušnou stopou amerických létajících pevností. Linearita jejich letecké stopy nad Paříží byla negací všech záhybů a sinusoid organického života. Moderní válka zničila tyto vlnitou a klikatou životnost. Ernst Jünger začal svou spisovatelskou kariéru jako apologet války. Poté, co zpozoroval tyto nekompromisní linie amerických letadel B-17 mířící kupředu, byl absolutně zhnusen nerytířskostí čistě technické formy vedení války. Po 2.světové válce napsal jeho bratr Friedrich-Georg první teoretickou práci vedoucí k rozvoji nového kritického a ekologického myšlení, Die Perfektion der Technik (Dokonalost techniky). Nosnou myšlenkou této knihy je podle mého názoru kritika „spojení“. Moderní svět se postupně pokouší spojit lidské komunity a bytosti do velkých struktur. Tento způsob spojení ničí princip svobody. Jestliže jste spojen s velkou strukturou, jste pouhou nicotnou součástí řetězu, i když vyděláváte 3000 liber měsíčně nebo i více. Jste svobodným mužem, pokud jste totálně nezávislým na těchto obrovských represivních mašineriích. Svým způsobem tak Friedrich-Georg rozvinul teorii, kterou pak převedl v praxi Jack Kerouac svým vyčleněním se ze společnosti a životem tuláka.

Ludwig Klages byl dalším filozofem organického života proti abstraktnímu myšlení. Podle jeho názoru byla největší dichotomií ta mezi Životem a Duchem (Leben und Geist). Život je zničen abstraktním duchem. Klages se narodil v severním Německu, avšak již jako student se přestěhoval do Mnichova, kde trávil svůj volný čas v hospodách ve Schwabingu, což je čtvrt,

kde se scházeli a i nadále scházejí umělci a básníci. Spřátelil se tam s básníkem Stefanem Georgem a stal se studentem u jedné z neoriginálnějších postav Schwabingu, filozofa Alfreda Schulera, který věřil, že je převtěleným starověkým římským osadníkem v Porýní. Schuler měl opravdový talent pro divadlo. Halil se do tógy římského císaře, samotného obdivovaného Nerona, též psal hry s tematikou starověkého Řecka či Říma. Kromě své živé představivosti je však Schulerův hlavní význam v oblasti filozofie, jeho zdůrazňování myšlenky „Entlichtung“, jež představuje postupné mizení Světla od dob starověkých řeckých městských států a Římské říše. V historii neexistuje žádný pokrok, ba naopak: světlo se ztrácí a spolu s ním i svoboda nezávislého občana určovat si svůj vlastní osud. Hannah Arendtová a Walter Benjamin, stoupenci levice, či chcete-li konzervativně-liberálního proudu, byli též jeho myšlenkami inspirováni a přizpůsobili je obrazu svému. Moderní svět je světem absolutní temnoty, jen s malou nadějí na opětovný zdroj „osvícených“ období, kdy charismatické osobnosti jako například Nero, oddaní umění a dionýskému životnímu stylu, vetknou nové éře jas, který však vydrží jen požehnanou dobu jednoho jara. Klages rozvinul myšlenky Schulera, jenž nenapsal jedinou ucelenou knihu. V roce 1923 však zemřel na následky nepovedené operace. Ještě před první světovou válkou pronesl slavný proslov na hoře Hohen Meissner ve středním Německu před shromážděním mládežnických hnutí (Wandervögel), která se jmenovala „Muž a Země“, a je ji možno považovat za první organický ekologický manifest s jasným a srozumitelným poselstvím nepostrádajícím však pevné filozofické zakotvení.

Carl Schmitt začal svou kariéru coby učitel práva v roce 1912 a dožil se požehnaného věku devadesáti sedmi let. Poslední esej napsal, když mu bylo 91 let. Nelze zde na tak malém prostoru tohoto rozhovoru vyjmenovat všechny důležité prvky Schmittova díla, všobecně mohu říci, že Schmitt rozvinul dvě hlavní myšlenky o rozhodování v politickém životě a ideu „velkého prostoru“ (Großraum). Umění tvorby politiky nebo dobré správy tkví v rozhodování, ne v diskuzi. Vůdce se musí rozhodnout, aby rozhodoval, neboť jeho povinností je ochraňovat a rozvíjet politickou pospolitost. Rozhodnutí není projevem diktatury, jak by v současné éře politické korektnosti řekla spousta liberálů. Naopak, zosobnění moci je demokratičtější ve smyslu, že král, císař nebo charismatický vůdce je vždy pouhým smrtelníkem. Systém, jež nakonec nastolí, je odsouzen k smrti stejně jako kterákoli z lidských bytostí. Nomokratický systém naopak má aspirace na věčnou vládu, a to i za okolností, že průběh aktuálních událostí nebo inovace odporují jeho normám a principům. Druhým velkým tématem Schmittova díla je myšlenka „evropského velkého prostoru“. Mocnostem zvenčí by mělo být zabráněno intervenovat v oblasti tohoto „velkého prostoru“. Schmitt usiloval, aby se na Evropu vztahovaly stejné principy, které ve své době načrtl americký prezident Monroe. Amerika Američanům. Souhlasím, říká Schmitt, ale rovněž se držíme myšlenky „Evropa Evropanům“. Schmitt může být přirovnán k severoamerickým „kontinentalistům“ kritizujícím Rooseveltovy intervence v Evropě a v Asii. Latinoameričané rozvinuli podobné kontinentální myšlenky, stejně jako japonští imperialisté. Schmitt vytvořil pro ideu „velkého prostoru“ silný právní základ.

Ernst Niekisch je v určitém smyslu fascinující osobnost. Svou kariéru začal jako komunistický vůdce Bavorské republiky rad z let 1918-1919, jež byla poražena freikorpsy von Eppa, von Lettow-Vorbecka, atd. Niekisch byl pochopitelně zklamán absencí historické vize u vůdčího bolševického tria v revolučním Mnichově (Lewin, Levine, Axelrod). Niekisch rozvinul

eurasijskou vizi postavenou na alianci mezi Sovětským svazem, Německem, Indií a Čínou. Ideální osobou, jež měla být lidským motorem této aliance, se měl stát rolník jakožto protiklad k západnímu měšťákovi, zde je patrná určitá paralela s Mao Ce Tungem. V denících, jež Niekisch vydával lze rovněž vypočítat německé tendence podporovat protibritská či protifrancouzská hnutí v koloniích. (Irsko proti Anglii, Vlámsko proti frankofonnímu zbytku Belgie, indiští nacionalisté proti Británii, atd.)

Doufám, že jsem alespoň v kostce popsal směry tzv. konzervativní revoluce v Německu mezi roky 1918 a 1933. Snad mi znalci těchto rozličných hnutí prominou jejich poněkud schématické představení.

Máte nějaké „duchovní hledisko“?

Abych mohl odpovědět na tuto otázku, riskuji, že budu poněkud strohý. Se skupinou přátel, kteří měnili politické a kulturní ideje na konci sedmdesátých let, jsme se samozřejmě zaměřili na Evolovu Revoltu proti modernímu světu. Někteří z nás absolutně odmítli jeho duchovní směřování, protože vedlo k neplodným spekulacím, raději četli Lorenze, Poppera, atd. Souhlasil jsem z velké části s jejich kritikou, stále odmítám absolutní evoliánskou spekulaci spočívající ve stavění duchovního světa tradice nade všechnu realitu, kde reálný svět je pokládán za pouhou banalitu. Ale samozřejmě je tento kult Tradice vyznáván zejména mladými lidmi, kteří se, řekněme, „necítí být ve své kůži“. Sen o životě bytosti z pohádek je formou odmítnutí současnosti. V sedmé kapitole Revolty proti modernímu světu Evola naopak zdůrazňuje termín „numena“, síly působící uvnitř věcí, přírodních fenoménů a sil. Původní římská mytologie klade větší důraz na „numena“ než na zosobněná božství, alespoň z mého úhlu pohledu. Mimo lidí a bohů běžných náboženství (ať již pohanských nebo křesťanských) zde existují tvůrčí síly, s nimiž by měl člověk jednat v souladu, aby byl úspěšný ve svých pozemských aktivitách. Moje náboženská/duchovní orientace je více mystická než dogmatická, ve smyslu vlámské mystické tradice a Porýní (Ruusbroec, Mistr Eckhardt), mystické tradice Ibn Arabi-ho v muslimském světě, anebo Sohrawardi-ho v Perské říši, obdivuji a vyznávám absolutní jas Života a Světa. V těchto tradicích neexistuje jasná dichotomie mezi božským, posvatným a svatým na straně jedné a světským, nečistým a obyčejným na straně druhé. Mystická tradice znamená omni- všepřoniknutí a synergii všech sil kvasících ve světě.

Vysvětlete prosím našim čtenářům, proč kladete takový důraz na geopolitické koncepte a eurasianismus.

Geopolitika je hybridem mezi historií a zeměpisem, jinými slovy mezi časem a prostorem. Geopolitika je souborem disciplín (ne jedinou disciplínou) vedoucí k dobré vládě v čase a prostoru. Žádná opravdová mocnost nepřežije bez ovládnutí a přetváření země a prostoru. Všechny tradiční říše nejprve organizovaly život v zemi budováním cest (Řím), využitím velkých řek (Egypt, Mezopotámie, Čína), což vedlo v posupný vznik „dlouhé historie“, ve smyslu pro kontinuitu, ke zrodu prvních praktických věd (astronomie, meteorologie, geografie, matematika), pod ochranou dobře strukturovaných armád s kódem cti, speciálně kodifikovaným v Persii, kolébce rytířství. Římská říše, první impérium na evropské půdě, byla

zaměřena na Středozevní moře. Svatá říše římská národa německého nemohla najít opravdové jádro stejně dobře využitelné jako Středomoří. Vodní kanály střední Evropy vedou k Severnímu, Baltskému nebo Černému moři, avšak bez jakéhokoli vzájemného propojení. To byla opravdová tragédie německé a evropské historie. Země byla roztržena odstředivými silami. Císař Fridrich II. Štaufský se pokusil znovuobnovit středoevropskou říši se Sicílií coby centrálním geografickým bodem.

Jeho pokus byl tragickou chybou. Pouze nyní je v Evropě možné znovuobnovení impéria (i když v rámci moderní ideologie), po otevření kanálu mezi rýnsko-mohanským a dunajským říčním systémem. V současnosti již existuje říční cesta mezi Severním mořem (zahrnující říční systém Temže v Británii) a Černým mořem, jež umožňuje kulturním a ekonomickým silám střední Evropy dosáhnout břehu Černého moře a kavkazských zemí. Ti, kteří mají dobrou historickou paměť nezaslepenou obvyklými ideologickými dogmaty modernismu, si jistě pamatují roli černomořského pobřeží v duchovní historii Evropy: na Krymu bylo mnoho starých tradic, ať již pohanských nebo byzantských, uchováno mnichy v jeskyních. Vliv Persie, speciálně hodnot nejstaršího (zoroastriánského) rytířského řádu, může způsobit vznik podobných spirituálních sil ve střední a západní Evropě. Bez těchto vlivů je Evropa duchovně zmrzačená.

Proto oblast Středomoří, Rýna (spolu s Rhónou), Dunaje, ruských řek, Černého moře a Kavkazu by měla konstituovat jednotnou civilizační oblast bráněnou spojenými vojenskými silami, postavenými na duchovním odkazu zděděném po starých Peršanech. Tohle v mých očích definuje Eurasii. Moje stanovisko je lehce odlišná od stanoviska Alexandra Dugina, ale ne natolik, aby obě byly nekompatibilní.

Když Osmané získali absolutní kontrolu nad Balkanským poloostrovem v 15.století, pozemní cesty byly pro všechny Evropany odříznuty. Mimoto, s pomocí severoafrických námořních pirátů, shromážděných (původem Turkem) Chajruddínem Barbarossou se sídlem v Alžíru, bylo Středomoří uzavřeno evropské mírové obchodní expanzi do Indie a Číny. Muslimský svět fungoval jako závora ohrazující Evropu a Moskvu, centrum budoucího ruského impéria. Evropané a Rusové společně spojili síly za účelem zničení této osmanské závory. Portugalci, Španělé, Angličané a Holanďané použili mořských cest a obepluli africký a asijský kontinent, když nejprve zničili Marocké království, jež získávalo zlato ze subtropických západoafrických dolů za účelem vybudování armády schopné znovudobýt Pyrenejský poloostrov. Vyloděním v západní Africe získali Portugalci jednoduše zlato pro vlastní účely a Marocké království bylo redukováno na pouhou zbytkovou velmoc. Portugalci propluli okolo afrického kontinentu a dosáhli Indického oceánu, čímž definitivně obepluli osmanskou závoru, čímž poprvé dali evropské historii opravdovou eurasijskou dimenzi.

V tom samém čase Rusové zahnali Tatary, dobyli město Kazaň a zničili tatarský článek muslimského řetězu. Tato událost byla startovací čarou kontinentální rusko-urasijské geopolitické perspektivy.

Cílem americké globální strategie vytvořené lidmi typu Zbigniewa Brzezinského je umělé znovuvytvoření muslimského řetězu podporou tureckého militarismu a panturectví. Z tohoto

hlediska tiše a potají podporují marocké nároky na Kanárské ostrovy a využívají Pákistán k zabránění pozemního spojení mezi Indií a Ruskem. Proto je dnes více než nutné, aby dnešní Evropa a Rusko nezapomněli na protistrategii vytvořenou VŠEMI evropskými národy v 15. a 16. století. Evropská historie byla vždy pojmána ve stylu malicherných nacionalistických vizí. Je nejvyšší čas si znovu vyložit evropskou historii zdůrazněním společných aliancí a spoluprací. Portugalská (mořská) a ruská (pozemní) aktivita je právě takovým souběhem přirozeného eurasianismu. Bitva u Lepant, kde benátské, janovské a španělské flotily spojily své síly k ovládnutí východního Středomoří pod velením [Dona] Juana Rakouského (Juan de Austria), je taktéž historickým modelem, na němž je třeba stavět a který je třeba si zapamatovat. Avšak nejdůležitější eurasijskou aliancí byla beze všech pochyb Svatá aliance vedená Evženem Savojským na konci 17. století, která přinutila Osmany opustit 400 000 kilometrů čtverečních půdy na Balkánu a v jižním Rusku. Tohle vítězství umožnilo ruským carům a carevnám, zvláště pak Kateřině II., vyhrát další rozhodující bitvy.

Můj eurasianismus (a samozřejmě celá moje geopolitická idea) je jasnou odpovědí na Brzezinského strategii a je hluboce zakořeněna v evropské historii. Tato idea nesmí být srovnávána s hloupými pózami některých pseudo národně-revolučních pomatenců anebo s bezvýznamnými estetickými poučkami některých rádobyfilosofů Nové pravice. Mimoto si dovoluji poslední poznámku na téma geopolitiky a eurasianismu: moje hlavní zdroje inspirace jsou anglické. Konkrétně jimi myslím historický atlas Collina McEvedyho, knihy Petera Hopkirka o tajných službách na Kavkaze, ve střední Asii, podél hedvábné cesty a v Tibetu a reflexe Sira Arnolda Toynbeeho ve dvanáctisvazkovém díle „Studium historie“.

Jaký je váš názor na stát? Je opravdu nutné udržovat systémy nebo infrastrukturu coby způsoby sociopolitické organizace, nebo si myslíte, že decentralizovaná forma kmenové správy a etnické identity by byla lepším řešením?

K pečlivé a propracované odpovědi na tuto otázku by bylo potřeba celé knihy. Na začátek bych řekl, že je nemožné zastávat jediný názor na Stát, jelikož ve světě existuje mnoho forem státu. Samozřejmě odlišuji Stát, který je opravdovým a efektivním nástrojem k prosazení vůle lidu a též k ochraně svých občanů před všemi zly vytvořenými vnějšími, vnitřními nebo přírodními nepřáteli (kalamity, povodně, hladomor, atd.) Takový stát by též měl být vytvořen pro jednu určitou populaci žijící na určitém území. Jsem však samozřejmě kritickým ke všem umělým státům, jež byly vytvořeny jako tzv. univerzální vzory. Takové státy jsou pouhými mašineriemi ničícími či vykořisťujícími populaci pro oligarchy či cizí pány. Organizace národů na základě etnických kritérií by mohlo být ideálním řešením, ale naneštěstí události na Balkáně nám demonstrují přílivy a odlivy národů v evropské, africké a asijské historii, jež rozptýlily etnické skupiny mimo jejich přirozené hranice a na teritoria kontrolovaná jinými. V takových situacích homogenní státy být vybudovány nemohou, což je pak příčina mnoha tragédií, zejména ve střední a východní Evropě. Proto jedinou perspektivou dneška je přemýšlet ve smyslu Civilizací, jak nás učil Samuel Huntington ve svém slavném článku a knize „Střet civilizací“, napsané v roce 1993.

V roce 1986 jste řekl: „Třetí cesta v Evropě existuje jen v teoretické rovině. Co však potřebuje, jsou militanti“ (Europe: A new perspective v magazínu The

Scorpion, č. 9., str. 6) Jste stále téhož názoru, nebo se věci od té doby pohnuly?

Jistě, situace je stále stejná. Nebo spíše ještě horší, protože postupem času shledávám, že úroveň klasického vzdělání klesá. Náš způsob myšlení je v jistém smyslu spengleriánský a tak obsahuje veškerou historii lidstva. Guy Debord, vůdčí postava francouzských situacionistů od padesátých do osmdesátých let mohl sledovat a odsuzovat, že "společnost spektaklu" má za cíl zničit veškeré myšlení a historické myšlenky a nahradit je umělými a vykonstruovanými poučkami nebo prostě lžemi. Vymazávání historické paměti z myslí žáků, studentů a občanů díky působení masmédií je hlavní způsob, který nás vede do orwellovského světa bez paměti. V této situaci všichni riskujeme, že se staneme osamocenými O'Brieny. Žádné nové oddíly dobrovolníků nejsou připraveny převzít štafetu v boji.

Na závěr, řekněte nám něco o vaší činnosti v Synergiés a o vašich plánech do budoucna.

„Synergies“ byla vytvořena proto, aby dala lidi dohromady, obzvláště ty, kteří vydávají časopisy, aby se myšlenky publikovaných autorů šířily rychleji. Ale znalost cizích jazyků se rovněž snižuje a to je další překážkou. Jelikož ovládám víc jazyků, jak jistě víte, vždy jsem porovnával odezvy stejných argumentů na jednotlivých národních úrovních. V tom se mnou souhlasí Marc Lüdders z německého Synergonu. Je to škoda, že například ohromné množství italských prací není známo ve Francii, v Německu a naopak. Zkrátka: mým hlavním přáním je vidět zrychlení výměny těchto textů během příštích dvaceti let.